

ligste Aarsag til, at Vanskelighederne, naar der skal lovgives paa dette Omraade, vise sig at være saa store.

Men dernæst er der en anden Omstændighed, som ganske sikkert ogsaa har stor Betydning til at gøre Spørgsmaalet uklart, og det er den overordentlig store Uenighed, som hersker mellem vore Fiskere, en Uenighed, som dog ofte drejer sig om rene Smaating. Fiskerne se ikke stort paa hele dette Spørgsmaal. De se imidlertid paa det smaa og paa, hvad der kan tjene den enkelte bedst. Denne Uenighed er naturligvis for en vis Grad Skyld i, at det er saa vanskeligt at faa givet en Lov, der kan tilfredsstille overalt, men jeg sætter dog dette i anden Række, uagtet det naturligvis betyder forøgede Vanskeligheder. Naar der imidlertid hersker saa stor Uenighed, som Tilfældet er med Hensyn til Fredningens Gavnighed, og naar det endvidere kan træffe sig saa — og det er aldeles uomtvisteligt — at en gennemført Fredning kun kan blive til Gavn for de udenlandske Fiskere, kan det Mindretal, paa hvis Vegne jeg taler her, ikke gaa over til at give en Lov, der, om den end vil rette noget paa dette Forhold, saa dog alligevel i sine yderste Konsekvenser for en stor Del vil føre til, at Fredning fra vor Side vil komme andre Landes Fiskere til Gavn. Vi kunne derfor ikke gaa med til at gennemføre de ret drakoniske Fredningsbestemmelser, der enkelte Steder findes i Lovforslaget. Desuden har Mindretallet den Anskuelse, at en blot nogenlunde brugelig Fiskerilov maa, som det er fremsat i Mindretalbetænkningen fra det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme), først og fremmest skelne mellem Fiskeriet paa det aabne Hav og det indenskærs Fiskeri, men den maa dernæst ogsaa for det indenskærs Fiskeris Vedkommende skelne mellem den højest forskellige Karakter, vore Vande have. Det, som har været den væsentligste Anke mod den nugældende Fiskerilov, er, at den har ensartede Bestemmelser for alle vore Vande uden Hensyn til deres forskellige Karakter, at den har faste Maal for Fisk, som fanges uden Hensyn til, om de fanges ude paa Dybet eller paa indenskærs Farvande. Det er alle disse detaillerede Bestemmelser, der ifølge denne Lov gælde for alle vore Vande, som have givet det største Anstød. De have gjort, at Fiskeriloven af 1888, stadig Aalegaardsspørgsmaalet undtaget, har vist sig saa umulig, som den har. Mindretallet har derfor den Opfattelse, at vi bør have en Lov, som tager Hensyn til vore Vandets

forskellige Karakter, og at den bør deles i Afsnit derefter, muligvis kun i to Afsnit, et for Havfiskeriet og et for det indenskærs Fiskeri. Den skulde saa kun indeholde Ordensbestemmelser for Fiskeriet, medens der saa gaves Vedtægter for de forskellige Vande med Hensyn til Fredningsbestemmelser og de Bestemmelser, der kunne falde ind derunder. Mindretallet udtaler i sin Betænkning, at det ikke kan hjælpe at give en Lov paa Grundlag af den nugældende Lov. En saadan vilde vise sig uheldig, selv om man vedtog Mindretallets Ændringer, og vilde inden ret længe give Anledning til Kiv og Splid mellem Fiskerne. Man vilde da atter komme til at tage Spørgsmaalet op paa bar Bund. Nu er Forholdet imidlertid det, at det neppe vil kunne lykkes, at der neppe vil kunne være Tale om, at Regeringen kunde forelægge en Lov paa anden Basis end den, paa hvilken Kommissionen har udarbejdet sit Forslag. Der var jo neppe Rimelighed i at antage det, jeg tror heller ikke, der vil være Tale derom. Saa har der ikke været andet for Mindretallet at gøre end at søge ved Ændringer at bøde paa Lovforslagets enkelte Bestemmelser og paa Uretfærdigheder, som derved fremkom overfor Fiskeribefolkningen. Ganske vist har et Flertal stillet Ændringer, der paa adskillige Punkter forbedre Lovforslaget, men dette er langt fra tilstrækkeligt paa adskillige Punkter, og jeg kan gerne sige paa Hovedpunkterne, hvor Loven slet ikke vil være bedre end den nugældende Lov, ja maaske den endog paa enkelte Punkter vilde komme til at fremvise uheldige Sider, som ikke findes i den Lov, der er gældende i Øjeblikket.

Af de Ændringer, der saaledes ere stillede af Mindretallet, skal jeg tillade mig at nævne i alt Fald de vigtigste og søge ganske kort at vise, at hvis man ikke vedtager Mindretallets Ændringsforslag, vil Loven ikke komme til at virke saaledes, som man har tænkt sig. Jeg skal først tillade mig at omtale Ændringen under Nr. 2, stillet af et Mindretal, nemlig foruden min ærede Partifælle for Aalborg (N. C. Christensen) tillige af det ærede Medlem for Nykøbing paa Mors (Markvorsen) og mig. Det angaar Retten til at udsætte Bundgarn. I Lovforslagets § 4, 2det Stykke, gives enkelte Regler for, hvorledes Fiskere, der ville udsætte Bundgarn og have taget en Bundgarnsplads i Besiddelse, have at forholde sig. Saaledes som Stykket er affattet her, vil det i nogen Grad kunne bevirke, at dette, at en Mand